

have taget alle de Garantier, som den nu ikke har taget. Dertil maa jeg nu bemærke, at den første Del af det ærede Medlems Præmisser, at Tietgen for det Halve skulde have faaet disse Grunde, som ere Byggegrunde, er aldeles urigtig. Den anden Del deraf, at, hvis han havde faaet Pladsen for Salvdelen, hvis den var 100,000 Rdl. eller 200,000 Kr. mere værd — som jeg før bemærkede rettere 276,000 Kr. — vilde han derved have Tilstrækkeligt til at bygge Kirken op, er en fuldstændig Vilfarelse. Man har aldrig set nogen Plan, hvorefter Kirken kunde være bleven fuldstørt for mindre end 200,000 Rdl. eller 400,000 Kr., i Reglen blev der opgivet meget Mere, og de første Planer vare tilmed affattede paa en Tid, da man byggede langt billigere end nu. Denne Paastand er som sagt fuldstændig urigtig. Jeg tror ikke, at Sagen kan fremstilles anderledes, umbtagen for saa vidt man ligesom finder det nødvendigt at fremstille den paa anden Maade, end at der her fra Tietgens Side foreligger et virkelig uegennyttigt Tilbud, et Tilbud, som for ham maa medføre meget store Bekostninger og meget væsentlige Offer, og lige over for en saadan Optræden fra hans Side er der ingen Anledning til at møde med saadanne Smaaligheder som dem, man her er fremkommen med. — Det ærede Medlem bemærkede, at jeg havde talt i Tietgens Navn, og han vidste ikke, om jeg havde en særlig Bemyndigelse dertil. Dertil maa jeg svare det ærede Medlem, at jeg ingen anden Bemyndigelse har til at tale paa den Maade, som jeg har gjort, end den, som Kjendsgjerningerne give. Det, som jeg udtalte, var ikke en Fremstilling af, hvorledes jeg vidste eller formodede, at Ordene i det Enkelte vare falske mellem Tietgen og den paa-gjældende Minister, men derimod den Maade, hvorpaa man kunde omskrive den Kjendsgjerning, at der her var en Mand, som havde gjort et saadant Offer. Andet har jeg ikke sagt, men til dette behøver jeg ikke en speciel Bemyndigelse af Tietgen. Det ærede Medlem omskrev paa sin Maade, hvad han ansaa for Kjendsgjerninger; jeg fremsatte Kjendsgjerningerne paa en anden Maade. Naar det ærede Medlem endelig ikke kunde begribe, hvorledes jeg igaar kunde udtale, at der ingen Rimelighed var for, at der i alt Fald i et større Omfang kunde ske Salg af Grunde derude, forinden det var givet, hvad det blev til med Marmor kirken, saa forekommer det mig dog, at Forklaringen ligger nær nok. Det er jo ganske tydeligt, at ikke lettelig Nogen vil købe — det vil sige købe til antagelige Priser — saa længe man aldeles ikke veed, hvorledes man bliver situeret, hvad man faar over for sig, om man ikke istedetfor enten Ruinen eller Kirken muligvis kunde faae — hvis nemlig den Eventualitet skulde indtræde, at de kom til Hovet, som det ærede Medlem talte om — en eller anden vandalsk Indretning lige overfor sig. Under saa-

danne Forhold vil intet Menneffe købe, i det Mindste ikke til nogen antagelig Pris, og navnlig ikke for at anlægge Pragtbygninger der. Det ærede Medlem sagde, at dette kunde han ikke forstaa, thi Salget skete jo for Statens Regning. Han udtalte sig altsaa, som om han troede, at Tietgen med den Eventualitet for Die, at han ikke vilde kunne fuldstøje Kirken, og at det Selvgik tilbage til Staten, desuagtet skulde gaa hen og sælge af disse Grunde, ja endog sælge til Spotpris — dette er dog vistnok en af de mest urimelige Paastande. — Jeg tror nu hermed at have imødegaaet, hvad det ærede Medlem sagde. Han kom imidlertid tilfids med nogle Bemærkninger om, hvorledes hele denne blide Resolution fra Flertallets Side var opfattet. Det var formentlig en Slags Tilslutning til, hvad der igaar blev udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds havde igaar et svagt Dieblit, i hvilket han indrømmede, at der var een Ting, af hvad jeg havde sagt, hvori der var Noget. Det var det, sagde han, at det ikke godt gik an, at man her udtalte en Dom, og saa derefter lod Sagen gaa til Doms hos den rette kompetente Autoritet, nemlig Rigsretten. (Berg; Folkethinget er den rette kompetente Autoritet i Diebliffet.) Hvad behager, ikke Rigsretten? Jeg vidste ikke, at der var nogen anden Mening i, hvad det ærede Medlem sagde, end den jeg her har udtalt; saaledes forstod jeg det ærede Medlem, og jeg mente, at det var derfor, han sagde, at han vilde bede Udvalget være betænkt paa til næste Behandling at møde med en anden Redaktion af Forslaget, hvorved det ikke var ubeløst, at Sagen kunde gaa til Rigsretten. Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlems Onske i saa Henseende vil være Udvalgets Flertal en Befaling, og jeg er derfor meget spændt paa at se, hvad der i denne Retning vil fremkomme fra Udvalget. Mig skulde det i Sandhed mere at se, om man virkelig vilde gjøre det Bovestykke at lade Dommen slippe sig ud af Hænderne og lade den gaa over til en anden Autoritet. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) sagde, at Thinget for saa vidt fældte en Dom, som det maatte træffe en Dom over, om det vilde eftergive eller forfølge sin Ret, men den Slags Domme ere af dem, som alle Folk kunne affige, nemlig om de ville lægge Sag an mod en Anden eller lade være. Det ærede Medlem har maaste sin egen mere ophøjede juridiske Terminologi, men vi Andre pleie ikke at kalde Slikt en Dom, vi pleie at kalde det en Overveelse eller Beslutning. Nei, Thinget er ikke i Stand til at affige nogen Dom, og naar derfor det ærede Medlem fra første Færd siger, at han ikke vilde være saa ond imod mig at retortivere Sagens Haabløshed imod mig, maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg vel erkjender Sagen for at være meget haabløs, ja, aldeles